

3. Кримінальний кодекс України (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2001, № 25-26, ст. 131) // [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2341-14>
Науковий керівник: к.ю.н., доцент Батанова Л. О.

Леусенко Ірина Василівна
аспірантка 3-го року навчання заочної форми
Національного університету «Одеська юридична академія»

ДЖЕРЕЛА ЗАБРУДНЕННЯ МОРСЬКОГО ПРОСТОРУ УКРАЇНИ

Мета дослідження:

- визначити основні джерела забруднення морського простору України,
- запропонувати подальші шляхи вдосконалення політики охорони морських просторів.

Для досягнення поставленої мети дослідження перед нами стоїть вирішення таких задач:

- визначити проблеми сучасного стану забруднення морського простору України та основні джерела забруднення морського простору;
- запропонувати подальші напрями розвитку політики охорони морських просторів.

Проблематика. У зв'язку зі швидким промисловим ростом морська екосистема набула великі проблеми, що пов'язані із викидами та їх наслідками для морського простору. Щорічно, в море попадає мільйони тонн сміття та відходів. У океанах у результаті такої діяльності з'являється смітєві плями.

Проблемою є те, що необхідно здійснювати охорону морського середовища в умовах його постійної експлуатації. У наш час спостерігається тенденція шаленого зсуву в бік інтенсивної експлуатації морського простору та його безперервного забруднення. Попередження і протидія забруднення морських просторів України є майже тільки на декларативному рівні, а практичні дії та рішення

являють собою лише запізнiлу реакцію на теперiшню глибоку проблему.

Одним iз напрямкiв протидiї забруднення морських просторiв України є визначення джерел забруднення морських просторiв та належне поводження з цими джерелами. Їм у науцi придiляється достатня увага, тому що їх знання може запобiгти забрудненню морського простору України. З цiєї позицiї я хочу розглянути саме джерела забруднення морських просторiв України, запропонувати подальшi шляхи вдосконалення полiтики охорони морських просторiв.

Виклад основного матерiалу. Джерела забруднення морського простору України рiзноманiтнi. Це пов'язано з численною дiяльнiстю людини.

В.А. Кисельов видiляє джерела, в залежностi вiд характеру людської дiяльностi: скидання комунальних стiчних вод, промислових i сiльськогосподарських вiдходiв, навмиснi скиди забруднювачiв, що утворюються на судах, дiяльнiсть з розвiдки та розробки корисних копалин на морському днi, поховання радiоактивних вiдходiв, що утворюються при використаннi ядерної енергiї в мирних цiлях, використання океанiв у вiйськових цiлях [1, с. 8].

Якщо звернутися до Конвенцiї ООН з морського права, то можна побачити, що вона видiляє наступнi джерела забруднення морського середовища: забруднення, якi перебувають на суходолi (ст. 207); забруднення, викликане дiяльнiстю на морському днi в межах нацiональної юрисдикцiї (ст. 208); забруднення, викликане дiяльнiстю в мiжнародному районi морського дна (ст. 209); забруднення, що викликається похованням (ст. 210); забруднення з суден (ст. 211); забруднення з атмосфери або через неї (ст. 212) [2].

Джерелами забруднення морських просторiв України з суден є:

1) Скидання забруднених нафтою вод, 2) Аварiї, 3) Випадковий витiк палива при завантаженнi в термiналi, 4) Стiчнi води, що скидаються iз суден, 5) Сміття та iншi твердi вiдходи з суден, 6) Баластова вода, що скидається з суден. 7) Вихлопна система морської технiки. 8) Звукове забруднення.

Шляхи вирiшення проблеми забруднення морського простору України з суден.

• Забезпечення бiльш широкого обмiну технiчною iнформацiєю, технологiями та досвiдом мiж краiнами в результатi розробки дослідницької програми.

- Введення більш удосконаленого рівня організації, координації та співпраці між установами, відповідальними за охорону водного середовища.
- Удосконалення планування, управління надзвичайними ситуаціями, оцінка ризиків.
- Забезпечення наявності обладнання для моніторингу та контролю за забрудненням морського середовища.
- Забезпечення своєчасних процедур очищення навколишнього середовища.
- Створення обізнаності громадян, судновласників, екіпажу судна, компаній, що займаються розвідкою нафти, інших корпоративних органів, які будуть дбати та відповідати за турботу та захист морського середовища шляхом їх навчання та перепідготовки.
- Проведення навчання з техніки безпеки через регулярні проміжки часу, з тим щоб екіпаж звик до своїх обов'язків.

Список використаних джерел

1. Кисельов В.А. Міжнародні угоди щодо запобігання забруднення морського середовища з суден. – М.: Транспорт, 1986. – С. 55.
2. Конвенція ООН з морського права. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://www.consultant.ru/document/cons_doc_LAW_121270/
Науковий керівник: д.ю.н., професор Додін Є. В.

Мішегліна Крістіна Миколаївна

аспірантка кафедри морського та митного права
Національного університету «Одеська юридична академія»

МОРСЬКА ДОКТРИНА ЯК ОСНОВА ЕФЕКТИВНОЇ МОРСЬКОЇ ПОЛІТИКИ УКРАЇНИ

Морська політика держави ґрунтується на певних особливостях, а саме: визначення та вирішення завдань, спрямованих на забезпечення національних, політичних, економічних, соціальних і військово-стратегічних інтересів в діяльності, пов'язаній з використанням морських ресурсів, а також в міжнародних відносинах. Вона повинна бути